

— Слушай, — рекло то на ухото му. — Азъ ще влѣза пръвъ да узная съ хитрина къде е скритъ камъка. А на тебе на ти ключа. И като влѣзешъ, нали имашъ кръстче на шията си, покажи го на дяволитѣ. Всички ще се разбѣгатъ.

И дяволчето влѣзло.

— Добре дошелъ, малки побратиме, какво те води насамъ? — попитали дяволитѣ.

— Ида, — отговорило дяволчето, — да ви кажа, че едно момче е тръгнало да вземе скъпоценния камъкъ на царя. Та искамъ да ви попитамъ, добре ли сте го скрили.

— О, не бой се! — отговорилъ главатарътъ на дяволитѣ. — камъкътъ е заключенъ въ едно сандъче, скрито на най-скришно мѣсто. Хей подъ оная плоча до стената. Никой не може да го намѣри.

Като чуло тия думи, момчето влѣзло и протегнало срещу дяволитѣ кръстчето си. Щомъ зърнали кръста, дяволитѣ приbledнѣли отъ страхъ и хукнали да бѣгатъ. А момчето се спуснало къмъ плочата, подъ която било скрито сандъчето. Повдигнало я. Извадило сандъчето и го отключило съ ключа, дето всичко отключвалъ. Блѣсналъ като звезда скъпоцен-

ниятъ камъкъ. Стиснало го въ шѣпа момчето и двамата съ дяволчето избѣгали отъ пещерата. Но като повървѣли малко, изведнѣжъ момчето видѣло, че камъкътъ почернѣлъ. Спрѣло се уплашено.

— Погледни въ краката си! — рекло му дяволчето.

Момчето погледнало и що да види. Въ бързината си било стѣпкало една мравка.

— Какво ще правимъ сега? — попитало то. — Какъ ще се ява предъ царя съ тоя черенъ камъкъ!

— Нищо не можемъ да направимъ вече, — отговорило дяволчето.

Тогава момчето седнало до мравката и заплакало. По бузитѣ му потекли горещи сълзи. Но щомъ една сълза капнала върху мъртвата мравка, тя изведнѣжъ оживѣла. Въ сщия мигъ и камъкътъ отново заблестѣлъ. Момчето скочило отъ радостъ. Засмѣло се и дяволчето, па казало:

— Брей, една сълза отъ сърце какво могла да направи!

Двамата пакъ тръгнали на пѣть. Като излѣзли отъ гората, дяволчето рекло:

— Хайде ти върви занеси на царя камъка. Азъ ще те чакамъ тука.